

Ας ελθη ό Χάρος! σε ξανθούς κι' άζαρωτους κροτάφους
Το κρουσταλλό του δάχτυλο νά γγίξη τόρα πρέπει,
Πού νά βαστάει τόνειρο βαθιά και μές στούς τάφους.

Γιατί μέ πόνο, στά βαριά τὰ χρόνια, δίχως πόδο,
Χωρὶς ἀγάπη, ἀσπρόμαλλον ό νοῦς γρηγά μὲ βλέπει
Σέ σταχτοπαίαλη γωνιά, σ' ἀνέμην ἐμπρόσις, νά κλώθω.

Θ

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Ψυχὴ φρουμάζει, κόκκινη ψυχὴ σὰν Αἴμοστάτης!
Στρῶμα ζητάει τοῦ ὕπνου της τὴν μυροφόρα ἀγκάλη
Κρίνου, ποὺ περιγρύζει μὲ τάναφτέριασμά της,
Κρίνου, πόζει γι' αὐτὴν κλειστὰ τάνεσυρτά του κάλλη.

Τέτοιος και μές στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας τῆς δροσάτης
Σὲ Σὲ πετάει δλόψυχος κι ό λογισμός μου πάλι.
Μή δοῦ ταράζει τὰ δνειρα; κι ἵσως θαρρεῖς ό μπάτης
Πῶς δοῦ χαϊδεύει ἀνάλαφρα τὸ ὡραῖο σου κεφάλι;

Θὰ σ' ἀνανοιώσει ἡ φλόγα του στὸ πιὸ γλυκό σου βύθος
Πού να μαγιωμένη ξάπλωσε βραδιὰ στὸ ἀγνό σου στῆθος,
Κάτω ἀπ τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ να κάπου σ' ἔργο φράχο.

12 Φεβρουαρίου

Συζητήσεις πολλὰς και σχόλια ποικίλα
Σὲ προκάλεσε παρὰ τῷ ἀθναϊκῷ τύπῳ ἡ
ἀπόλυτις τοῦ τέως καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.
Ἄληθὲς εἶνε ὅτι εὔρεθησαν και ἀνθρωποι
χαρακτηρίσαντες ως ἀκατανόμητοι τὸν
τὸν πρᾶξιν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας.
ἄλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι οἱ κοινὴ γνῶμη
ὅμοφωνος ἐπεδοκίμασε τὸ διάβημα και
ἐχαιρέτισεν αὐτὸς ως οἰωνὸν συστηματικῆς
ἐργασίας, μελλούσης νά ἐξαλείψῃ δλίγον
κατ' δλίγον δλους τοὺς ωρίους, τοὺς
ὅποιους ἐνεκόλαψεν ἐκάστοτε ἐπὶ τοῦ Πα-
νεπιστημίου να πολιτικὴ διαφθορὰ και να
ἀδυνειδοσία.

Και τὸ πρῶτον τοῦτο διάβημα ὑπῆρξεν
ἀρκετὰ γενναιον και ἀποτελεσματικόν. Ἡ
κατοχὴ τῆς ἔδρας τῆς Ἀρχαιολογίας ὑπ'
ἀνθρώπου μη γνωστοῦ εἰς τὴν ἀρχαιολο-
γικὴν ἐπιστήμην παρὰ ἔξ ἐνὸς ἄρθρου τὸ
ὅποιον εἶχε δημοσιεύσει ἀλλοτε εἰς τὸν
«Εἰκονογραφημένην Ἔστιαν» και μιᾶς
συντόμου ἐπιστημονικῆς διατριβῆς ἐπὶ
καθηγεσίᾳ γεγραμμένης ἐπὶ παχεὸς χάρ-
του και μὲ μεγάλα γράμματα, διὰ νὰ κερ-
δίζῃ ὅγκον και ἔκτασιν, — ἔργα και τὰ δύο
ξένα, ἀπατηλῶς οἰκειοποιηθέντα, ως ἀπε-
δείχθην ἥλιου φαεινότερον, — ἀπετέλει αὐτὴν
καθ' ἑαυτὴν σκάνδαλον τὸ ὄποιον βαρέως
ἔφερεν οἱ μόνον ὁ παρ' ἡμῖν ἐπιστημο-
νικὸς κόδιμος, ἀλλὰ και οἱ κοινωνία δλό-
κληρος ἐπρεπε δὲ νὰ εὐρεθῇ ἐπὶ τέλους
ὁ ὑποστρογός, ό ἔχων τὸ θάρος νά το πα-
τάξῃ κατακέφαλα. Ὁ κ. Ἀγγελος Βλά-
χος εἶνε παροδικὸς εἰς τὸ ὑπουργεῖον
τῆς Παιδείας. Αἱ προσερχεῖς βουλευτικαὶ
ἐκλογαὶ, αἱ ὅποιαι θὰ φέρουν ἀλλον Κυ-

Κι ἀν κατὶ μάθης γύρω σου θερμὰ νὰ φτερουγίζῃ,
— Μὲ οὐδ' ὅσον ἥχο θ' ἀκουες σὰν ξένο αὐτὶ βουτίζει —
Θὰ πῆς, τὸ χέρι φέροντας στὸ μέτωπο: «Τί νάχω;»

10

ΥΠΝΟΥ ΓΕΛΙΑ

Ψυχὴ ἀλαφοῖσκιωτη και νεραϊδοπαριμένη,
Πόχεις λουστῆρι σ' ἔξωτικιὰν και γάργαρην ἀνάδρα,
Ποὺ ξύπνια δνειρεύεσαι και λαγοκοιμισμένη
Κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρὰ και κάτασπρα τὰ μαῦρα,

Μὲ τὴν Νουφρὴ — σὲ πράσινο διωρίτη σκαλισμένη
Μὲ φλέβες ἄλικες — ἔχθες και πάλι σὲ ξανάρα,
Τάκραχτα τὰ μεσάνυχτα, νὰ εῖσαι ἐρωτεμένη
Μ' δλην τοῦ ἥλιου τῆς Κιμὶ τὴν φλόγα και τὴν λαύρα!

Και ξύπνια στὰ πέτρινα τὰ χείλη της νὰ βάλω
Φιλί, σὰν ψυχομάχημα ἀμαρτωλοῦ μεγάλο,
Μ' ἔξαφνα γέλιο ἀκράτητο τῆς σπαρταράει τὸ σῶμα.

Φεύγεις δι βραχνᾶς ποὺ πλάκωνε τὸ βάρυπνο στομάχι,
Ξυπνῶ, κι ἀκούω τὸ γέλιο μου ἔτσι νὰ τρέχῃ ἀκόμα,
Σὰν τὸ κρεμαμένο νερὸς ἀνάμεσ' απ τὰ βράχη.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ

— Τί κάνεις αὐτοῦ, μωρέ! μοῦ ψωνά-
ζει ὁ καπετάνιος.

— Μία κουκουβάγια κάθεται στὴν κόφα.

— Κουκουβάγια! . . . λέγει μὲ χριστιανούς και τρομασμένη φωνή, λές και ἀκουσε πῶς ήταν ὁ διάβολος.

Ἐσηκώθηκεν ἀπὸ τὴ θέση του εὐθὺς κ'
ῆρθε νὰ ιδῇ τὴν κουκουβάγια. Ἄλλα τὸ
πουλί, καθὼς ἐσήκωνα τὸ χέρι μου νὰ τοῦ
τὸ δείξω φροῦ! . . . ἐκαμει κ' ἐπέταξε πέρα.
Ο καπετάν Κρεμύδας ἀκολούθησε γιὰ
κάμποση ωρα τὸ τρεμουλιαστὸ πέταχμά
του κ' ἐπειτα, σὰν νὰ μὴν εἶχε δύναμι νὰ
πάρῃ πάλι στὴ θέση του, ἐκάθησε σωρὸς
ἀπάνω στ' ἀμπάρι. Ἐμεινεν ἐκεὶ μὲ τὸ
κεφάλι σκυμμένο γιὰ κάμποση ωρα. ἐπειτα
βλέποντάς με κατάμυματα εἶπε μὲ μισο-
κομμένη φωνή.

— Κακοσημαδιά, μωρέ παιδί! μεγάλη
κακοσημαδιά! . . . Εἰδες τὸ ἀτιμο νὰ πάρῃ
τὰ ζερβά! . . . Ἀν πετοῦσε δεξιὰ θὰ εἰ-
χαμε καλὸ ταξεῖδι μὰ τόρα κακὰ σημαδια. Γιὰ σ' ἐμάς γιὰ στὸ σπίτι κάτι κακὸ θὲ νὰ
γένη!

Νὰ σου εἰπῶ, κ' ἐγώ ἐκείνη τὴν ωρα
τὰ ἔδια ἐσυλλογίζόμουν. Ἡ κουκουβάγια,
λέγει, ἡταν πρὶν γυναικα, ἀκρυβοθυγατέρα
και ἀδερφὴ τῶν ὄχτω παιδιῶν και τοῦ
Κωσταντῆ. Ἡ μάνα της τὴν εἶχε μὴ
στάξη και μὴ βρέξη.
Στὰ σκοτεινὰ τὴν ἔλουζε στ' ἀφεγγα τὴν ἐπλέκε,
στ' ἀστρι και τὸν αὐγερινὸ ἔφτιανε τὰ σγουρά της.

— Οταν ἔγεινε δώδεκα χρονῶν ἦρθαν προ-
ξενητάδες και τὴν ζητοῦσαν νύφη μαρουά,
στὴ Βασιλῶνα. Ἡ μάνα και τὰ ὄχτω
ἀδέρφια δὲν ἦθελαν νὰ δώσουν τόσο μα-

* * * Ιδε σελ. 51.

Γρ. Ξ.